

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Idunna. En Nytaarsgave for 1811", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 116. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_148A-txt-shoot-idm4281.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

De gyldne Aldre.

(Et lidet Bidrag til Tidens pragmatiske Historie.)

1 **D**er var en Tid, da Tiden kun var lille
Dens hele Krop var knap en Alen lang.
Ved slig en Tanke maa vel Taarer trille,
Og mine trillede saamangen Gang;
Thi, vider det! saalænge Tiden
Endnu var Barn og ganske liden,
Da havde Man den gyldne Alder:
Beskrive den maa Heiberg og Ovid,
De leved begge i den gyldne Tid,
Og gyldne Tid og gyldne Alder,
Det er vel sagtens hip som hap,
Jeg er lidt kort og noget knap,
Og kender lidt til Guld i Grunden.
Jeg siger kun, hvad jeg har funden:
118 Da kunde hver en Hjort og Hare,
Sin Doktordisputats forsvare,
Saagot som nogen ærlig Kristen,
Ja selv som Orientalisten,
Da hver en Klods var nok saa klog
Som nu hos os en Skolepog,
Der dog kan baade Græsk og Fransk,
Og Tydsk og Dansk,
Og en Latin,
Som ret er fin,
Med andet Meer, som Gud maa vide,
Hvor det kan læres nuomtide.
Imidlertid blev Tiden mere voksen
Og var en ganske vittig Dreng,
Men som den stakkels Blomstereng
Maa blive mager, førend Oksen
Kan blive stor og tyk og feed,
Saa maatte baade Dyr og Steen
Undgælde Drengens Vittighed,
Da han fik Mæle, blev de stumme,
Da han blev klog, saa blev de dumme.
119 Saasart den Kløgt var halv fordøjet,
Som han fra Dyr og Stene stjal,
Saa tog han fat paa Mandevit,
Og slugte ret som han var gal;
Især han i den sidste Tid
Har været rent forbandet,
Hvad ei i Grunden siger andet,
End det, som vi har hørt saa tit,
At nu Oplysningen fremskrider
Med Kæmpeskridt
Nu Somme vil at vi skal tro,
At han vil slaae sig kønt til Ro,
Og tykke Drøv, da i sin Mave
Han ikke Rum til Mer kan have,
Men det er kun en lumpen Skose,
Fordi han nu har lagt sig neer
Paa alle Fire i en Mose,
Og lar sig made, som Man seer.
Han har en Hoben vakkre Gutter
Som slæbe til ham al Forstand,
Igennem Snavset i en Spand,

120Og pænt ham den i Munden putter.
Dog – det hvorfor de sig bemøie,
Er og et Maal udaf de høie,
Det er, hvad knap Man falder paa,
Skønt af sig selv det falder:
At naa igen den gyldne Alder.
I veed jo selv, den fløiten gik,
Fordi den gamle Kronos fik
Kun Dyr og Sten at æde,
Men kan den Eisenfresser ret
Faa alle sine Sønner ædt,
Har baade han og vi den Glæde,
At se ham paa hans Herresæde;
Da er Kronidens Tid forbi,
Da har vi atter Harmoni:
Til Dyr og Sten vi da er Mage,
Som de til os i gamle Dage,
Og deri vi jo sætte maa
Fuldkommenheden paa vor Klode,
At med Bevidsthed vi kan staa,
Hvor først vi ubevidste stode!